

WVA berichten

Redactie-adres: Terracottastraat 83, 2284 HB Rijswijk

E-mailadres: luscure@ziggo.nl

december 2022, nr. 135

Beste Auvergnaten, Bonjour!

Zo gaan we weer geleidelijk aan 2022 verlaten, de Sint is alweer in Spanje en maken ons op om ons weer rond de kerstboom te scharen en daarna waardig over de drempel (zoals Wim Kan ooit in zijn oudejaarsconference zei) het nieuwe jaar binnen te gaan.

Terugblikkend kunnen we stellen dat er het een en ander heeft plaatsgevonden.

De oorlog in de Oekraïne en de daaruit vloeiende energieproblematiek houden een groot deel van de wereld nog steeds in spanning. De nog steeds heersende coronapandemie is nog steeds niet helemaal verdwenen en duikt nog onverwacht ergens op. Velen van ons hebben weer een prik moeten halen en we weten niet wat er wat dat betreft ons nog te wachten staat.

Dan was er het overlijden van Ad van Zelst. Een droeve gebeurtenis waar Wiet Josso een *In Memoriam* over heeft geschreven kunt u verder in dit Bulletin aantreffen.

Maar goed mensen, het leven gaat verder en we kunnen terugzien op een zeer geslaagde voorjaarsbijeenkomst in Haarlem. De boottocht over het Spaarne en de rondleiding door het Teylermuseum was een belevenis en . . . we hadden weer mooi weer.

De najaarsvergadering in De Bilt was in tegenstelling tot andere jaren wat minder druk bezocht. Het was toch wel weer een prettig weerzien na mei en vele geanimeerde gesprekken kwamen goed op gang. Vooral ook de film over ons bezoek aan Mauriac was weer een prettig stuk herinnering. Verder in dit blad leest u hier meer over.

Wat kunt u zoal in dit bulletin aantreffen?

Een leuk artikel over een chique parapluzaak in Deventer, notulen van de najaarsvergadering in De Bilt van Anita Lestrade, een aantal artikelen van Wiet Josso waaronder een vooruitblik op de komende Tour de France en een terugblik op de najaarsvergadering.

*Het Bestuur en redactie wensen
u allen fijne feestdagen
en een gezond 2023*

MINI-VERGADERING IN "DE OUDE WINKEL" GESLAAGD

Het Valysbusje kwam zowaar een kwartier eerder aanrijden. Vanaf de Straat van Makassar in Amstelveen werden we naar de Waterweg in De Bilt gereden. Van de ene Waterweg naar de andere Waterweg, maar gelukkig was het in De Bilt droog. De meeste vergaderleden moesten nog komen, maar enkele ijverige bestuursleden hadden de ruimte al geschikt gemaakt voor een vergadering met niet al te veel leden.

Daar in "De Oude Winkel" hebben we inmiddels al veel jaren onze jaarvergadering gehouden. In de beginjaren van onze vereniging vonden die plaats in Pijnacker. Toen dat niet meer mogelijk was, vond Emile Weesie in de "Duiventil" in De Bilt een goed onderkomen. Ook daar moesten we verkassen, maar andermaal vond Emile een goede vergaderruimte en wel in "De Oude Winkel" eveneens in de plaats waar vandaan we dagelijks het weer voor de komende dagen krijgen voorgeschoteld.

Vanaf 11.00 uur kwamen de leden binnen alhoewel het aantal leden bleef steken op 18. De koffie stond klaar en daarbij ook voor ieder een heerlijk stuk vlaai. De jaarvergaderingen vormen altijd een goede gelegenheid om elkaar weer eens te treffen en het wel en wee van de voorbije tijd door te nemen.

Na het tweede bakkie werd er gestart met het vergadergedeelte waarvan u het verslag elders in de VVA-berichten aantreft. Na het officiële gedeelte volgde een lunch met heerlijk belegde broodjes en drank voor elk wat wils. Er was voldoende om alle hongerige monden te vullen.

Daarna werd ons een presentatie voorgeschoteld van een verlijf in Mauriac. De beelden die via de beamer op de witte muur geprojecteerd werden, waren ontwapenend. Veel leden van wie we al afscheid hebben moeten nemen, kwamen in beeld en bezorgden ons een gevoel van weemoed. Het geheel was een feest van herkenning wat we in het verleden met elkaar in Auvergne hebben beleefd.

Het zorgde ervoor dat de conversatie daarna nog eens ging over wat de VVA ons in het verleden allemaal heeft verschaft. Het wijngas werd daarna nog weer gevuld en de leden konden voldaan naar huis terugkeren in de overtuiging dat de VVA met een mini-ledenbestand nog steeds een levendige vereniging is.

Wiet Josso

Bestuursmededeling

Noteer in uw agenda: zondag 14 mei moederdag. Voorjaarsuitje. Programma nog onbekend. Komt allen!

Notulen najaarsvergadering VVA 16 oktober 2022

Na de koffie met vlaai en de lunch, verzorgd door Pieta en Harry Delpout, start de vergadering.

Aanwezigen: Riet Dumas, Hanne Sons, Anita Lestrade en Peter Jan en Loes Mulder-Peyra An en Wiet Josso, Pieta en Harry Delpout, Frank Lestrade en Elselien, Paul en Ilonka Luscuere, Frits Lammerts, Mieke Goudeau, Jack Grossat.

Afmeldingen: Emile Weesie, Anneke Cinqualbre, Betty en Jacques Noordermeer, Pieter Laboyrie, Herman Delpout, Guido Weesie, Ron Chaulet.

Voorzitter Jan Mulder opent de vergadering met een minuut stilte voor Ad van Zelst, die kortgeleden is overleden. Anita lestrade geeft het bedankaartje door met de karakteristieke foto. Ook wordt nog even teruggekomen op de dag in Haarlem op 8 mei jl.

De agenda wordt vastgesteld.

Mededelingen: Er is geen spreker gevonden, we gaan een DVD kijken straks.

Ingekomen stukken: Het kaartje van Emile Weesie om ons een fijne bijeenkomst te wensen. Anita heeft via Raoul Laboyrie een artikel gekregen over een parapluwinkel in Dordrecht. De schrijver is akkoord met plaatsing in ons bulletin.. Verder heeft Anita twee stukken van de Historische Kring Voorburg over de familie Lestrade en over Riet Lestrade. Ook hiervoor is toestemming om in ons bulletin te plaatsen. Het jaarboek van de Oudheidkundige Vereniging Didam heeft het uitgebreide artikel van Anita lestrade over drie koperslagers in Didam geplaatst.

Notulen najaarsvergadering 2021: Te vinden in bulletin van december 2021: akkoord.

Jaarverslag 2021 door secretaris Anita Lestrade wordt uitgedeeld: akkoord.

Jaarverslag Financieel, door penningmeester Harry Delpout: Er zijn een paar leden, die moeite hebben met het op tijd betalen van de contributie. Het is voor de penningmeester heel vervelend daar steeds weer achteraan te moeten bellen of mailen. Willen de leden hier op letten svp. We noemen (nog) geen namen.....

De Kascontrolecommissie: Jack Grossat vat samen: Gaat prima, 280 euro minder op de bankrekening dan in 2020, maar nog genoeg reserve. Wiet Josso vraagt om extra uitleg, die gegeven wordt. Riet Dumas zal vanaf nu de aftredende Jack Grossat vervangen en met Peter Ankum de kascontrole uitvoeren.

Bulletin: Jan Mulder wil het graag digitaal, zodat hij het op de website kan zetten. Paul Luscuere zal ook in het vervolg het blad weer blijven vormgeven. Graag wat meer bijdragen van de leden. Riet Dumas meldt zich voor de rubriek foto van voorouder, Anita zal assistentie verlenen.

Website: Er is door iemand gevraagd naar de familie Dumas, deze dame is doorverwezen naar Riet Dumas. Er is contact geweest met Bernard Mialaret, wonende in Parijs, die een stuk stamboom-aanvulling heeft geleverd. Jack Grossat is nu de "eigenaar" van de stamboom. Hij zal contact opnemen met degene die heel veel heeft uitgezocht. Checken of de stamboom op genealogieonline.nl is gezet.

Ledenaantal: Er zijn nu 54 mensen. In 2021 zijn overleden: Mart Hutchison en Mw. Huninck-Stokvis.

Najaarsvergadering: Graag volgend jaar weer dezelfde lokatie.

Voorjaar 2023:

Wederom de voorkeur voor Moederdag.

Wiet Josso vond de combinatie museum-rondvaart prima.

Suggesties: Singermuseum Laren

Museum Terschuur

den Bosch

Arnhem

Nijmegen

Rotterdam

Het bestuur zal zich erover buigen, maar inbreng van andere leden is (zeer) welkom.

WVTTK / hoe nu verder:

De film van zometeen gaat over de reis naar Mauriac in 2008. NB 14 jaar geleden.

Er gaan af en toe stemmen op, om weer zo'n reis te maken. Wie zou dat willen en kunnen?

Verzoek aan iedereen om daarover mee te denken.

Jack Grossat wil graag digitaal stukken ontvangen, de agenda etc.

Voorstel: Leden die niet/nooit op vergadering komen , bellen om te vragen.

Elselien de Meulder denkt aan artikel/ advertentie in bijv tijdschrift van NGV om nieuwe leden te werven. Dat ligt moeilijk, er zijn strenge eisen aan de geleverde artikelen.

Sluiten der vergadering en glaasje wijn plus nootje.

Tussen 16.00 en 16.30 vertrekt iedereen huiswaarts.

Oktober 2022, Anita Lestrade

Bij het artikel Paraplu's in Dordrecht

Dit artikel kreeg ik van Raoul Laboyrie. Het stond in Dordt Centraal op woensdag 8 juni 2022. Ik heb de schrijver, Henk Mesman om toestemming gevraagd het artikel in ons bulletin te mogen plaatsen. Hij heeft het toen via de email aan mij gestuurd. Voor vragen h.mesman@upcmail.nl

Ik heb gezocht wiewiewas en in genver.nl om na te gaan hoe dat zat met Martinot. De naam staat niet in ons "grote boek".

Jean Pierre Martinot is geboren in 1790 in Mouilly-sur Meuse, in het departement Meuse, in noord-oost Frankrijk. Het is dus geen echte Auvergnaat. Het zou natuurlijk kunnen dat een voorvader van hem uit ons Auvergne komt, dat zou nog uit te zoeken zijn . . . Hij was getrouwd met Agnes Leonard. Hij is overleden in Nijmegen. 20-08-1859. De geboorteplaats is fout geschreven, Moulet sur Meuse. Zijn ouders: Jean Martinot en Catherine Marchand.

Er is een zoon geboren in Dordrecht: Jean Pierre, 25-08-1824.

Anita Lestrade, november 2022

TOUR DE FRANCE DOET IN 2023 OOK AUVERGNE AAN

In de Trouw van 28 oktober 2022 was een hele pagina gewijd aan de Tour de France van volgend jaar. Daarin stond dat Christian Prudomme zijn doel heeft gesteld op een terugkeer naar de *Puy de Dôme*, de gedoofde vulkaan in Auvergne. Dat is overigens niet zo vanzelfsprekend want deze iconische berg is om veiligheidsredenen en ecologische overwegingen verboden terrein voor auto's en fietsers. De *Puy de Dôme* is met de top op 1400 meter ook een van de hoogste vulkanen in het Centraal Massief. De VVA is daar geweest in 2004 toen de groep onderdak vond in *Le Grand Panorama* in Lac Chambon. Daar op de *Puy de Dome* hebben ze de plaats bezocht waar *Vercingetorix* de Romeinen versloeg. Over deze historische plaats zal de strijd op de pedalen ook plaatsvinden.

Tussen 1952 en 1988 was er dertien keer een aankomst. De vulkaan was in 1964 het duel tussen Jacques Anquetil en Raymond Poulidor en in 1975 kreeg de Belgische geletruidrager Eddy Mercks er een stomp in zijn buik van een Franse toeschouwer, maar sinds 1988 is de Tour er 35 jaar weggebleven. Er rijden daar geen auto's en fietsers meer, want de weg is te gevaarlijk.

Er mag dan nu niet gefietst en met de auto gereden worden, toen in 2004 zijn we er met de bus naar toegegaan. Publiek zal er nu geweerd worden maar de caravaan trekt over deze historische grond, en onze leden zullen vol trots de verrichtingen volgen. Wie weet wint de Jumbo daar.

Overigens gaan de vrouweijke wielrenners ook in de Auvergne rijden. Zij doen in een lange route van Clermont-Ferrand naar de Cantal Mauriac aan.

Zo komt de Auvergne weer in beeld en dat zal ons goed doen. De uitgebluste vulkanen blijven boeien en het in de vorige eeuw tot stand gekomen *Vulcania* is ook een trekpleister eerste klas. We blijven belangstelling tonen voor de uitgedoofde vulkanen waar vandaan onze voorouders naar Nederland vertrokken.

Wiet Josso

Het peloton op weg

Puy de Dome in de sneeuw

Paraplu's in Dordrecht

door Henk Mesman

De negentigjarige Dordtse mevrouw Herrewijn kan zich een voorval in de chique parapluwinkel van Martinot nog goed herinneren. “Tijdens een plotselinge zomerse onweersbui liep ik toevallig ter hoogte van de bovengenoemde winkel op de Voorstraat. Ik vluchtte naar binnen om te schuilen en een paraplu te kopen. Mijn oog viel op een elegante, maar zeer prijzige burberry. Toen ik wilde afrekenen met het toen revolutionaire betaalpasje kon dat niet. Meneer Albert zei op een minzame toon “sorry mevrouw dat kunt u toch niet verwachten in een winkel als de onze”. Het resultaat was dat ik met het handgeld dat ik in mijn tasje had een goedkoper product kocht” aldus mevrouw Herrewijn.

Paraplumakerij

In Nederland was het gebruik van de paraplu aan het begin van de negentiende eeuw nog niet zo algemeen als vandaag de dag. Eén van de mensen die daar verandering in bracht was de Fransman Jean Pierre Martinot 1790- 1859. Martinot kwam samen met zijn vrouw naar Nederland waar hij in 1818 in Rotterdam aan de Hoogstraat een paraplumakerij opzette. In Dordrecht was er echter ook een Fransman die op de Voorstraat, thans nummer 275, een paraplumakerij had. Verdrietig genoeg overleed de eigenaar van deze Dordtse parapluhandel op 37 jarige leeftijd. Zijn pand op de Voorstraat, met de gehele inboedel, kwam in de verkoop. Jean Pierre Martinot verkocht zijn Rotterdamse handeltje op de Hoogstraat aan een familielid en vertrok naar onze mooie Merwestad. Het eerste dat Martinot deed was het scheiden van de fabricage en de verkoop van paraplu's. In een perceel aan de Wijnstraat, thans nummer 115, vestigde hij de paraplumakerij. Dit is het pand tussen de Bonifatiuskerk en het gebouw 't Zeepaert. In 1820 opende hij, in het ontruimde pand aan de Voorstraat 275, een parapluwinkel. Volgende generaties van de familie Martinot hebben de winkel en de paraplumakerij verder vorm gegeven. De winkel heeft bijna twee eeuwen bestaan. In deze tijd is er heel wat verbouwd en verbeterd aan het interieur en exterieur van de winkel. Zo zijn er op een zeker moment, om reclame te maken, twee enorme houten paraplu's aan beide zijden van de etalage geplaatst. Dieven hebben één van de twee weggehaald. De laatste eigenaars konden zich daar nog steeds danig over opwinden. Na de sluiting van de winkel is de overgebleven houten paraplu als een soort vlaggenmast en eerbetoon aan de familie Martinot aan de gevel bevestigd.

Brand en Uitbreiding

Op 4 mei 1904 werd de familie geconfronteerd met een fel uitslaande brand in de paraplumakerij aan de Wijnstraat. Een groot deel van de inboedel en de voorraad paraplu's ging verloren.

Eind negentiende eeuw begin twintigste eeuw was er sprake van economische voorspoed in ons land. Er wordt door historici wel gesproken van de tweede gouden

eeuw. Het bedrijf van de familie Martinot groeide dan ook gestaag en de ruimte voor de paraplumakerij aan de Wijnstraat werd te klein. Bij de viering van het 80 jarig bestaan in 1900 telde de paraplumakerij wel 28 werknemers met een productie van 30.000 paraplu's per jaar. Er werd dan ook naarstig gezocht naar een vervangende ruimte voor de paraplumakerij aan de Wijnstraat. In 1906 verhuisde de hele parapluafabriek naar het Meekraphuis aan de Kuipershaven, thans nummer 9. In de eerste wereldoorlog 1914-1918 was Nederland neutraal. Economisch gezien was deze oorlog echter een ramp voor ons land. Grondstoffen werden mondjesmaat aangevoerd en de verkoop van luxe producten, zoals toen paraplu's, stagneerde. Het was zwaar weer voor de familie Martinot. In 1925 waren zij genoodzaakt om de paraplumakerij aan de Kuipershaven te sluiten. De winkel bleef echter voortbestaan.

1820-2008

De laatste telgen van de familie Martinot die de winkel draaiende hielden waren de kinderen van het echtpaar Emanuel Marie Gelissen en Louise Marie Catherine Martinot, getrouwd in 1920. Zij stopten hun directe bemoeienis met de winkel in 1965 en gaven het stokje over aan hun zoon Albert Gelissen en dochter Wilhelmina Gelissen. Albert was de man die tijdens de zomerse onweersbui Mevrouw Herrewijn te woord stond met de mededeling dat betaalpasjes taboe waren in zijn chique winkel. Albert stierf in 2005 en zijn zus Wilhelmina heeft de winkel voortgezet tot zij stierf op 84 jarige leeftijd eind november 2008. Er was niemand te vinden binnen de familie die de winkel wilde voortzetten. Zo eindigde in 2008 een brokje unieke en beroemde Dordtse winkelgeschiedenis, die het lange tijdperk omvat tussen 1820 en 2008.

Albert Gelissen en zijn zus Wilhelmina in hun chique parapluwinkel aan de Voorstraat

De enige paraplu aan de gevel, aan

De ander is gewoon gestolen

In memoriam Ad van Zelst

Op 12 september belde mijn nichtje Katja van Zelst mij op met de droeve mededeling dat haar vader in die nacht was overleden.

Sinds de maanden dat hij in een verpleeghuis in Aalsmeer verbleef was zijn toestand precair, maar dit bericht trof mij toch bijzonder.

In 1992 kwamen Ad en Bep na een lang verblijf in het buitenland naar Nederland. Op ons verzoek werden ze beiden lid van de VVA. Ad ervoer zijn lidmaatschap als een warme deken. Zij namen aan alle activiteiten van onze vereniging enthousiast deel. Hij en Jan Derksen organiseerden in 2004 het 20-jarig bestaan van de VVA en dat werd een daverend succes. Stipt als hij was liet hij niets aan het toeval over en hij vormde met Jan Derksen een prachtig koppel.

Al was hij van nature een kritisch man, hij was een toegewijd persoon die oog had voor zijn omgeving. De moeilijkheden ging hij niet uit de weg.

Aan veel reizen van de VVA hebben Ad en Bep deelgenomen en legendarisch zijn de via de TV gevolgde interlands, waarbij hij en Jan een loterij organiseerden over de uiteindelijke eindstand. Ook Bep toonde zich daarbij een enthousiaste kijker.

Wij verliezen in Ad een toegewijd lid, die intens heeft bijgedragen aan de vriendschap, die een kenmerk is van de bijzondere vereniging die de VVA is.

Wij wensen Bep, haar kinderen en kleinkinderen veel sterkte bij het verwerken van dit verlies.

Wiet Josso

KERSTGEDICHT

*Als ergens geluk voor het oprapen lag
zou ik daarheen gaan op de Eerste Kerstdag
Handen vol opgooien, hoog in de lucht
dwarrelend in de wind in vogelvlucht
Langs de sterren en de maan
zou het dan naar jullie hant opgaan
al was het een klein beetje maar
dan wordt het voor jullie
een Gelukkig Nieuwjaar*